

Ali Galip Gitti Galip Kaldı

– Galip Argun · 10 Aralık 2017

Mesela benim ismim de Galip. Dedemin ismi de. Onda gerçi bir de "Ali" var; ama bana o ismi koymamışlar. Küçükken, dedemin omuzlarında, benim huysuzluğum ve inatçılığımın neticesinde bakkala gittiğimiz vakitler hep söylerdi: "ismini değiştireceğim. Böyle olmaz, bi' başına Galip mi olur?" Bir türlü değiştiremedik. Bi' galip kalakaldı öylece.

Ama hayatın garip tarafıdır ki bi' başına sadece Galip kaldı ismimde de, biz hiç kalmadık ayrı. Misal, birlikte Türkiye'yi bucak bucak, nahiye nahiye gezdik. Laf aramızda çömlek peynirinin kekremsi tadını, tandır ekmeğinin sert yanından peyniri katık edip "yuha" (h harfi gırtlaktan çıkacak) yapmayı, çayın demli tarafını ona, demsiz tarafını kendime ayırmayı, gökyüzüne bakıp "bugün kabayel esiyor," sözünden sonra yağacak yağmurunu, yıldızların aslında birer ışık olduğunu ve çiftçileri aydınlattığını, eskileri dinlemeyi ve onları kitaplaştırmayı, insanda sûret değil özü bulmayı öğrendim.

Ben ufağım tabii.. o zamanlar dedem de şöyle değme delikanlı gibi, gri ceket, içine giydiği açık mavi gömleği, bir gece önce boyadığı fiyakalı ayakkabılarını çekmişti. Ben de bulduğum terliği ayağıma geçirmiş, elimde annemin az önce tutuşturduğu bir ekmeğe (şimdilerde sandviç diyoruz; ama o zamanlar onun adı "sokum" idi.), afedersiniz dedem beni bırakıp gidiyor diye ağlamaktan burnumda bir karış sümük tutmuşum ceketinden. Arabalara ilgim tâ o zamanlardan yok; ama kırmızı bir doğan mıydı neydi, tam hatırlamıyorum, atlamışım arkaya, gidiyoruz. Saatte öyle 120 km hız yapmak filan yok, duraklayarak, sendeleyerek, bulduğumuz köşede dedem çay, ben kâh kuşburnu kâh oralet içerek, bazı zamanlar dağ kenarında "bak oğlum bu kekik," diye gösterdiği (hala çok severim kekik kokusunu) otları hevesle toplayarak yollanıyoruz. Bir köye gideceğiz ve amaç, kışın dedemin tabiriyle "büyükbaş"lara bakacak birisini bulacağız. Hafazanallah, hayvanların başına bir şey gelse, sütten kesilse n'aparız, diyerek düşmüşüz yola. Ama tam keyif erbâbıyız, hani el elde, baş başta dönebiliriz ama olsun, bozkırın rengini, Anadolu'nun adım başı kokusunu almışız; çayın demini, kuşburnunun tadını tatmışız; insanın gamını, siyasetin şöyle ballısını dinlemişiz, daha ne olsun?!

Melendiz, diyoruz biz aramızda. Tam adını hatırlamıyorum; neyse ilk hedef orası olurdu. Dağların arasından bir yol, sonra alabildiğince ve mütemâdiyen karlı bir ova, onun peşinden cennet gibi bir köy... Sokaklarında yaşmaklı, tülbentli kadınların köyün dedikodusunu yaptığı, camilerinde pirîfânilerin tespih çektiği, kıraathanelerinde delikanlıların tespih sallayıp okeye döndüğü, bakkallarında Niğde Gazozu'nun satıldığı, yaylalarıyla ve o yaylalardan çıkan etin, sütün, yoğurdun ve peynirin tadını hala dimağımnda hissettiğim bir yerdi hâsılı kelâm.

Dedem inerdi kırmızı arabadan, arkasından burnunda sümüğü bir karış kurumuş, şipidik terlikli bir çocuk.. el ele tutuşurduk, tanıdığımız birinin evine girerdik. Selam, sohbet, hoş beş, ceketı sıyırır atardı köşeye de kasketini çıkarmazdı hiç! Gri bir kasketi vardı, "şapka kanunundan kaldı kafamda," derdi. Öyle sevmediğinden filan değil bu söz, yakıştırdı da kendine! Höpürdete höpürdete içerdik çaylarımızı. Yine o çömlek peyniri, yanına bir kaç katık daha, ye babam ye.. çocukluğumun en güzel tatları! Nereye

gitsem, nerde bir şeyler yesem (dünyanın en güzel tadı da olsa) hala burnumdan onların kokusu gitmez. Damağımdaki tadından hiç bahsetmiyorum!

Çaylar kaçak olurdu. En kötüsü, hiç mi bulamazlardı, demliğe bir parça kaçak çay atıverirlerdi. Acı filandı ama hani çayda çaydı. "Doğal antibiyotik şu peynir," derdi ve biz antibiyotiğin meşrebinden olsa gerek bir parça peynirden sonra bardaktaki çayları su niyetine dikedik.

Gece olur, işi bağladık mıydı, anlaştığımız kişiyi de alır, geri dönerdik evimize. Bozkır kararır, güneş inine çekilir, gökyüzü hafif küllenirken ben arkada uyuyakalırdım. Her seferinde uyandırırdı dedem, "kalk galip," derdi. "Temiz hava çarptı, uyuyakaldın."

Kocaman bir yatağı vardı. Uzunca da bir yastığı. Ben diyim bir metre, siz diyin bir buçuk metre.. çocukluğumun geçidi gibi uzun, kenarları atlastan kaymak gibi bir kumaş, üzerinde babaannemin seçimine kalmış artık, güllü mü yoksa dallı mı artık ne olursa bir kılıf. Orda uyurduk.

* * *

Günün hangi saati olursa olsun, sabah veya akşam hiç fark etmediği gibi gecenin bir körü bile olabilir, gerek Kayseri'den İstanbul'a gideyim gerekse telefonum kapalı olacağı için havalimanında yurtdışına giden herhangi bir uçağı bekleyeyim, itinayla telefonum çalar, ekranda ışıktan olsa gerek sakalsız, sadece ince bir bıyıkla çekilmiş sarımtırak bir fotoğraf belirir, koca yazılarla "Haceli Bey" yazardı. Bazı zamanlar aramaya çekinirdi, "ders çalışıyorsun oğlum," diye arayamaz; ama sonunda "kendimi yenedim, beş dakika da olsa bir arayım, dedim," der, saatlerce Bursa'dan, gökyüzünden, ülkenin ahvalinden, derslerin zorluğundan, insanlarla olan muhabbetlerimizden, Mekke'den ve Medine'den, Araplardan, gittiğim ülkelerden, çocukken gezdiğimiz şehirlerden, içtiğimiz çaylardan, yediğimiz yemeklerden, bir de hep ertelediğimiz ama itinâ ile plan yapmaktan bıkmadığımız Konya'dan konuşurduk. Hastanedeyken, "nasılsın dede?" diye sorduğumda bile, "vaziyet itibariyle iyiyim," demişti. "İyi ol," dediydim, "daha Konya'ya gideceğiz, etli-ekmek yiyeceğiz, tarım fuarına da denk getiririz." Gözlerinin içi gülerdi mesela. Gitmesek de görmesek de konuşuyor olmaktan, orada yapacaklarımızı hayal etmekten, eskiden olduğu gibi iki Galip kâh el ele kâh arada bir küserek kâh selamunaleyküm-aleyküm selam diye bir yere girip oturup heybeden muhabbet edeceğimizi düşünmekten mutlu olurdu. Gidemedik, orası ayrı mevzu ama son anına kadar bir şeylerin planlarını yapmaktan, hatta önümüzdeki ara tatilde umreye gideceğimizi, oralarda gezeceğimizi, pazar-han-çarşı ne bulursak uğrayacağımızı birbirimize söylemekten geri durmazdık.

Yine bu saatlerdi. Geceleri uyumayı pek sevmez, uyursa da televizyonun karşısındaki kanepede içi gider, boynu düşer, "içim geçmiş, uyumuyordum oğlum," diye asla uyuduğunu kabullenmediği gecelerden birisi olmalıydı... Beni aramış, "uyumadın mı," diye sormuştur kesin. Uyumayacağımı bilse de yine de sorardı. "Derslere bakıyorum dede," demişimdir illaki. Sonra son zamanlardaki eğlencesine, kahvedeki arkadaşlarıyla yaptırdığı pideleri, girdikleri iddiaları, konuştuklarına dem vurmuşuzdur. İddiayı kazandığı bir gecedir muhtemelen. Çünkü kazandığında keyifli keyifli anlatırdı: "Benimle inatlaştılar oğlum," derdi ve eklerdi: "ben de neyine giriyorsunuz, dedim. Sıcacık peynirliileri ismarlamak zorunda kaldılar." Sesinde yüzündeki tebessümün perdesi vardır o gece de, heyecanlı ve tizdir muhtemelen, çünkü ben de

heyecanlandığımda veya mutlu olduğumda aynı perdeden konuşurum onun gibi. "Bak şekerin var," derdim ben de. "Hamurışı yeme dedem fazla, yükselir." O perdeden hiç düşmez aşağı, devamlı aynı tonda konuşurdu: "yok oğlum, ölçtüm, şekerden bir sıkıntım yok çokşükür." Dedemin şekeri bile farklıydı be, yedikçe düşen, mutlu oldukça normal seyirde devam eden, üzüme-pekmeze-bala dirâyet gösterenindendi. Öyle olmasa bile, öyleydi.

Yirmi üç yıllık hayatımın en güzel zamanlarını, çocukluğumun en güzel anlarını, bana ilk kalem hediye edenimi, dolmakalemlerim bozulduğunda "buna bir kanal tedavisi yapmak lazım, mürekkep kanalı tıkanmış," diyenimi her telefonu elime aldığımda ulaşamamak ne denli zormuş!

Az önce dolmakalemim kırıldı. Mürekkep eskisi kadar dökülmüyor. Yazmıyor da vicdansız, ah dedem, olsaydın bi' kanal tedavisi yapardık. Çünkü tedaviye ihtiyacı var her şeyin sen gittiğinden beridir.

Kusuruma bakmayın, dedemi arayınca çıkmadı, ben de buraya yazayım dedim.